

«Но щом като ти пожела  
да те обикна свято,  
тогаз като човек сла  
при мене на земята.»

— «Ти искаш ми безмъртността  
за любовта си тленна?  
Тогдавай знай, че във света  
ти всичко си за мене.»

«Ще се родя от плът и грях,  
друг образ ще приема  
и вечното у мен без страх  
от себе си ще сменя.»

И си отиде. Отлетя,  
във земна щерка влюбен.  
От своето място във нощта  
се два, три дни загуби.

★

А Кътлин меужду това,  
хитрецът, що с години  
в стаканите на тържества  
налива руйно вино,

царицин паж, той от дете  
все шлейфа и придържа  
и сред придворните расте  
лукавичък и дързък.

Със бузички — божур червен,  
в шегите ненадминат,  
промъква се и нощ и ден  
и дебне Кътлина.

Каква е, дяволът я взел,  
и стройна, и напета!  
Ей, Кътлин, бъди по-смел,  
опитай си късмета.

И леко в тъмнината той  
я хваща, уж невинно:  
— «Но Кътлин, я мирно стой.  
Що искаш? Остави ме.»

— «Що искам ли? Как ме терзай  
тъгата ти голяма.  
Засмей се малко и ми дай  
една целувка само.»

— «Не знам що имаш к мене днес:  
Иди си! Остави ме.  
О, за звездата от нощес  
тъга до смърт мори ме.»

— «Щом не разбираш любовта,  
тогаз да те науча,  
но ти не се мръщи така,  
седни до мен и слушай:

«Ти знаеш ли ловецът как  
улавя с бримка птички?  
Обгърна ли те аз с ръка,  
ме прегърни самичка.

«И щом към тебе устремен  
обхвана те през кръста,  
ти с погледа си впит във мен  
се подвигни на пръсти.»

«А свеждам ли към тебе лик  
ти дръж лице нагоре,  
животът цял във този миг  
да грее в нашите зори.»

«И всичко за да разбереш  
в една любов взаимна,  
целуна ли те със копнеж,  
с целувка отвори ми.»

Тя слуша го с момински свян,  
изглежда и забавен,  
и срамежливо, сдъх стаен  
ту иска, ту се бави.

И казва тихо: «От дете  
бърбив си невъзможен,  
но аз такъв харесвах те,  
на мене би подхождал...»

«Но ето там Хиперион  
изгрял над кръгозора.  
разкри безкраен хоризонт  
над морските простори.»

«И тайно свеждам своя лик,  
че сълзи ме задавят,  
кога върните миг след миг  
към него се отправят.»

«С нестихващ пламък той блисти,  
в душата ми прониква,  
Но все понадалеч лети  
да не го стигна нивга.»

«От вечността помежду нас  
блисти със зраж всевечен...  
Навеки ще го любя аз,  
навек ще е далече...»

«Затуй са тъжни моите дни  
и като степ — безкрайни,  
а святи нощите тъми,  
пропипи с чар незнаен.»

— «Ти си дете, това е то...  
Ела, избягай с мене,  
следите ни и името  
ще бъдат заличени.»

«Ще бъдем умни и добри,  
и радостни, и здрави.  
Родителите си, дори  
звездите ще забравиш.»

★

Лети Хиперион. Растат  
крилете му огромни,  
за хиляди години път  
той в мигове гони.